

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: J. P.**, zastoupeného: Mgr. Davidem Zdeňkem, advokátem se sídlem Dlouhá 103, 500 03 Hradec Králové, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.7.2012, č.j. KrÚ 43280/2012/ODSHI/14,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Třebová ze dne 18.4.2012, č.j. 28171/2010/DOP/THK/3492-32, jímž tento správní orgán I. stupně podle ust. § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky žalobce proti záznamu bodů v registru řidičů a provedený záznam dvou bodů v registru řidičů potvrdil. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Žalobce namítl, že záznam bodů za přestupek ze dne 2.6.2010 byl nesprávný, a že povinnost stanovenou § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu s odkazem na ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tehdy platném znění, neporušil, a že toto porušení povinnosti ani z podkladů, které jsou součástí spisu, jednoznačně nevyplývá. „Meritem argumentace“ žalobce je skutečnost, že v jeho kartě řidiče došlo k záznamu dvou bodů na základě nezpůsobilého podkladu. Dále žalobce uvedl, že je nesporné, že dne 2.6.2010 byl žalobce zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR v Lanškrouně, že výstupem této kontroly byl pokutový blok série UB/2008 č. B2809107, na základě kterého byly žalobci v jeho kartě řidiče zaznamenány dva body. Žalobce namítl, že se nedopustil přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem, resp. že nebyl pokutován za tento přestupek. Dodává, že možným vysvětlením této nesrovnalosti mohla být administrativní pochybení – záměna řidičů. Uvedená hypotéza záměny pokutovaných osob nebyla vyvrácena. Dále namítl, že předmětný pokutový blok je neúplný, neboť neobsahuje údaj o totožnosti přestupce. Dále i údaj „podpis s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby“ není vyplněn zcela precizně v souladu s požadavkem na řádné vyplnění pokutového bloku. Správní orgány byly povinny z úřední povinnosti zkoumat, zda pro všechny záznamy bodů existuje způsobilý podklad. Žalobce odkázal na judikaturu, zejména rozsudek NSS ze dne 17.2.2011, č.j. 9As 75/2010-49 s tím, že blok na pokutu nesplňoval formální náležitosti rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. Policista, který blok vystavil, není jednoznačně ztotožněn, blok jako podkladové rozhodnutí po formální stránce neobstojí. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a

povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov.např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícího se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud musel předně konstatovat, že žalobce již v průběhu správního řízení a v podstatě i v žalobě uvedl argumentaci, kterou zpochybnil uvedený podklad pro provedení záznamu bodů v registru řidiče podle zákona o silničním provozu, tj. pokutový blok vydaný v blokovém řízení podle ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích, a to z hlediska formálního,

podle kterého je dle tvrzení žalobce pokutový blok neúplný, neboť neobsahuje údaj o totožnosti přestupce a dále že i údaj zahrnující podpis s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby není vyplněn „zcela precizně“ v souladu s požadavkem na řádné vyplnění pokutového bloku, a dále i z hlediska materiálního, tj. žalobce zpochybňoval to, že by přestupek, za nějž mu byla uložena pokuta, spáchal.

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce podal námitku proti provedenému záznamu dvou bodů v registru řidičů, který byl proveden ke dni 2.6.2010 na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, vyhotoveným dne 2.6.2010 Policií ČR, dopravním inspektorátem v Ústí nad Orlicí, kterým bylo oznámeno projednání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, jehož se měl dopustit žalobce tím, že dne 2.6.2010 v cca v 15:50 hod. v obci Lanškroun, na silnici I/43 při řízení osobního automobilu Seat, reg. zn. 1E3 7006, nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, ač jím bylo sedadlo povinně vybaveno. Ze správního spisu krajský soud dále zjistil, že dne 2.6.2010 byl vystaven pokutový blok série UB/2008, B28/107 na pokutu ve výši 500,-- Kč, uloženou za výše zmíněný přestupek, přičemž tato pokuta nebyla na místě zaplacená. Dále je na tomto pokutovém bloku vyplněno jméno a příjmení žalobce, jeho rodné číslo a bydliště, dále uvedena doba, místo a popis přestupkového jednání, místo a datum vystavení pokutového bloku, podpisy policistů s uvedením evidenčního čísla a dále tento pokutový blok obsahuje podpis žalobce, přičemž, jak vyplývá ze správního spisu a z žaloby, pravost tohoto podpisu, resp. skutečnost, že tento podpis je podpisem žalobce, tuto skutečnost žalobce v průběhu správního řízení a ani v žalobě nezpochybnil. Je sice pravdou, že kolonka: „totožnost ověřena“ neobsahuje žádný údaj, nicméně vzhledem k tomu, že žalobce nezpochybnil to, že uvedený blok na pokutu nepodepsal on, resp. neuvedl, že tento podpis není jeho podpisem, nemá tato skutečnost vliv na formální stránku uvedeného rozhodnutí vydaného v blokovém řízení, resp. nelze z této skutečnosti vyvozovat závěr o tom, že by tento podklad nebyl způsobilým podkladem pro záznam v registru řidičů. Rovněž neuvedení jména a příjmení a funkce oprávněné osoby na uvedeném pokutovém bloku nepovažuje soud za takovou vadu, která by způsobila pochybnost o neexistenci a nezpůsobilosti zmíněného podkladu pro záznam v registru řidičů, když tento nedostatek je zhojen podpisy policistů s uvedením osobního evidenčního čísla. K další námitce směřující proti materiální stránce uvedeného rozhodnutí vydaného v blokovém řízení soud uvádí následující argumentaci:

Řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů (§ 123b odst. 1 zákona o silničním provozu).

Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu

za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, (§ 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu).

Oznámení nebo rozhodnutí uvedená v odstavci 2 příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností doručí policie nebo obecní policie, jde-li o oznámení uvedené v odstavci 2 písm. a), a to do 3 pracovních dnů ode dne uložení pokuty v blokovém řízení (§ 123b odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu).

Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů (§ 123c odst. 1 zákona o silničním provozu).

Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno (§ 123c odst. 3 zákona o silničním provozu).

Z výše citovaných ustanovení zákona o silničním provozu je zřejmé, že v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. Jedná se o logický důsledek zásady presumpce správnosti aktu orgánu veřejné moci, dle které se má za to, že akt orgánu veřejné moci je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídanou formou prohlásí tento akt za nezákonný a zruší jej. Presumpce správnosti se netýká pouze aktů nicotných (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 5.5.2004, sp.zn. II.ÚS 770/02, nálezy Ústavního soudu ze dne 25.9.2008, sp.zn. II.ÚS 519/08, srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.5.2008, č.j. 6 As 45/2005-188, či rozsudek NSS ze dne 11.2.2009, č.j. 1 As 81/2008-100). Jiný postup není ani možný, neboť nelze připustit, že by správní orgán rozhodující o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů měl např. přezkoumávat správnost, či zákonnost rozhodnutí soudu. Interpretaci dospívající k tomuto výsledku je tedy nutno kategoricky vyloučit, neboť by vedla k absurdním nepřijatelným důsledkům, kterých mohl rozumný zákonodárce stěží chtít dosáhnout (presumpce racionálního zákonodárce). Správní orgán rozhodující o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123 f) zákona o silničním provozu) je tedy oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy, či soudu ve smyslu § 123 b) odst. 1 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu, obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-44). V případě, kdy žalobce zpochybňuje existenci uvedeného podkladu pro záznam v registru řidičů, je potřeba vyžádat si i další podklady prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán (srov. rozsudek NSS ze dne 24.8.2010, č.j. 5As 39/2010-76). Oba správní orgány vycházely ze skutečnosti, že žalobce podepsal díl A pokutového bloku, čímž žalobce vyjádřil souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení.

Dále z ověřené kopie vyplynulo, že díl A pokutového bloku splňuje formální náležitosti rozhodnutí v blokovém řízení (argumentace soudu viz výše).

Podle ust. § 84 odst. 1 zákona o přestupcích: „Přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit.“

Podle § 85 odst. 3 zákona o přestupcích: „Nemůže-li pachatel přestupek zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Převzetím tohoto bloku pachatel přestupek potvrdí.“

Podle § 85 odst. 4 téhož zákona: „Pověřené osoby jsou povinny prokázat, že jsou oprávněny ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení. Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.“

Zákon o přestupcích, jak vyplývá z uvedené citace, jednoznačně rozlišuje mezi blokem na pokutu na místě zaplacenou a nezaplacenou, když pouze u druhé z nich vyžaduje podpis pokutového bloku. Tato úprava je podle soudu logická, neboť pouze v druhém případě po vystavení bloku následuje s odstupem času dobrovolné zaplacení pokuty, případně její vymožení formou exekuce, či formou výkonu rozhodnutí, pokud pokuta přestupcem dobrovolně uhrazena nebyla. Aby bylo možné vést úspěšně exekuci, je třeba předložit vykonatelné a tedy pravomocné rozhodnutí ohledně pokuty. Vzhledem k tomu, že přestupce pokutu na místě nezaplatil, je třeba mít postaveno najisto, že skutečně přestupek byl spolehlivě zjištěn, přestupce souhlasil s jeho projednáním formou blokového řízení a byl připraven zaplatit pokutu, pokud tak z nějakých důvodů neučinil ihned na místě. Takovou jistotu lze získat podpisem přestupce na bloku. Naopak v prvním případě, tedy v případě pokuty na místě zaplacené, již pokutový blok slouží pouze coby doklad o projednání přestupku, rozhodnutí o něm a vykonání rozhodnutí v podobě přijetí platby pokuty od přestupce. Samotné zaplacení pokuty je dokladem souhlasu přestupce s projednáním přestupku v blokovém řízení a uložení pokuty ve výši na bloku uvedené, právní moc a vykonatelnost bloku se pak shoduje s datem jeho vypsání. Zákon tedy jednoznačně rozlišuje pouze mezi pokutovým blokem na pokutu na místě zaplacenou a na místě nezaplacenou, přičemž zákon neuvádí, že by v případě nezaplacení pokuty na místě nebyly splněny zákonné podmínky pro uložení blokové pokuty v blokovém řízení. V případě, kdy přestupce zaplatí pokutu na místě, příslušný správní orgán blok vypíše a předá jeho díl B přestupci až v momentě, kdy je najisto postaveno, že přestupce pokutu zaplatil, neboť až v tomto momentě má jistotu v tom, že má být vyplněn právě tento blok, respektive že nebude třeba blok na pokutu na místě nezaplacenou, neboť pokutu nebude nutné vymáhat. Tedy skutečnost, že žalobce nebyl ochoten zaplatit pokutu na místě neznamená, že by nebyly splněny zákonné podmínky pro uložení blokové pokuty v blokovém řízení. Žalobce tak svým současným postupem, tvrzením o tom, že přestupek nespáchal, popírá sám sebe, když zpochybňuje správnost, respektive zákonnost rozhodnutí o uložení blokové pokuty za zmíněný přestupek. Uvedený důkaz jednoznačně tedy potvrzuje závěr správních orgánů o tom, že v dané věci skutečně proběhlo řádné blokové řízení, když existuje právně relevantní podklad pro uložení

blokové pokuty, přičemž z dílu A zmíněného bloku lze zjistit všechny zákonné náležitosti pro uložení blokové pokuty.

Krajský soud proto dospěl k závěru, že žaloba byla nedůvodná, a proto ji musel zamítnout (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu podle obsahu spisu náklady řízení žádné nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 9. ledna 2013

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová